

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Markéty Wildové a soudkyň JUDr. Blanky Bendové a Mgr. Kateřiny Sedlákové ve věci

žalobkyně: **Mgr. Leona H.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátkou JUDr. Alenou Němcovou, Ph. D.
sídlem Údolní 1724/59, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ing. Ondřej V.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem Mgr. Danielem Tobolou
sídlem Revoluční 17, 110 00 Praha 1

o výživné a úhradu nákladů neprovdané matky

k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 15. srpna 2019,
č. j. 16 C 27/2017-393

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku o výživném (ad II), pokud jím bylo rozhodnuto o vyživovací povinnosti žalovaného k žalobkyni za dobu od 6. 7. 2016 do 6. 7. 2018, **potvrzuje**; pokud jím bylo rozhodnuto o dluhu na tomto výživném, **se mění** jen tak, že výše měsíčních splátek činí 5 000 Kč, jinak **se potvrzuje**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Vápeníková

- II. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku o povinnosti zaplatit soudní poplatek (ad IV) potvrzuje a ve výroku o náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem (ad V) **se mění** jen tak, že výše této náhrady činí 83 925,60 Kč, jinak **se potvrzuje**.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 12 196,80 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám její advokátky.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soudu I. stupně byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobkyni částku 10 000 Kč na nákladech spojeným s těhotenstvím a porodem (výrok I) a výživné za dobu od 6. 7. 2016 do 30. 9. 2016 ve výši 2 000 Kč měsíčně a za dobu od 1. 10. 2016 do 6. 7. 2018 ve výši 4 000 Kč měsíčně, přičemž dluh na výživném za celou uvedenou dobu v celkové výši 90 323 Kč bylo žalovanému uloženo uhradit ve splátkách po 8 000 Kč, splatných vždy do každého 15. dne v měsíci k rukám žalobkyně, počínaje měsícem následujícím po právní moci rozsudku, a to po ztrátou výhody splátek (výrok II). Domáhala-li se žalobkyně za dobu od 6. 7. 2016 do 30. 9. 2016 na měsíčním výživném zaplacení dalších 2 000 Kč a dále i výživného za den 7. 7. 2018, byla žaloba zamítnuta (výrok III). Dále soud I. stupně rozhodl, že žalovaný je povinen nahradit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 2 na soudním poplatku částku 5 800 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok IV), a nákladovým výrokem (výrok V) mu uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 92 154 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám její advokátky.
2. Takto soud I. stupně rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala výživného pro neprovdanou matku dítěte a příspěvku na náklady spojené s těhotenstvím a slehnutím. Soud I. stupně vyšel ze skutkových zjištění, která podrobně popsal v napadeném rozsudku (viz odst. 9 až 16), na něž se v podrobnostech poukazuje. Ve stručnosti lze jeho skutkové závěry shrnout tak, že ze vztahu nesezdaných účastníků se dne xxx narodil nezl. V. H., k němuž bylo otcovství žalovaného určeno souhlasným prohlášením rodičů. V důsledku narození nezletilého došlo u žalobkyně ke snížení příjmů, které se před porodem pohybovaly okolo 44 000 Kč měsíčně (23 000 Kč od společnosti xxx, 13 000 Kč od zaměstnavatele xxx a doktorandské stipendium v průměru okolo 8 000 Kč). Po narození nezletilého se příjmová situace žalobkyně změnila. Poslední stipendium jí bylo vyplaceno v červenci 2017 (v červnu 2017 si žalobkyně požádala o přerušení doktorského studia na dobu do 3 let věku dítěte), příjmy od zaměstnavatele xxx jí přestaly plynout v prosinci 2016 a další příjmy na základě dohod o provedení práce, vykonávaných krátkodobě u různých zaměstnavatelů, se v roce 2017 pohybovaly v průměru okolo 9 000 Kč měsíčně, v roce 2018 již jen okolo 5 400 Kč. Pokud pak žalobkyně pobírala rodičovský příspěvek či v určitém období (v roce 2018) příspěvek na bydlení, jednalo se o dávky z nepojistných systémů, které je třeba považovat za subsidiární k vyživovací povinnosti žalovaného. Žalovaný v rozhodné době pracoval vždy jako zaměstnanec v hlavním pracovním poměru. Od ledna 2016 do září 2016 činila jeho průměrná čistá mzda 23 614 Kč měsíčně, od 1. 10. 2016, kdy změnil zaměstnavatele, se jednalo o částku 41 052 Kč čistého měsíčně. V roce 2017 to bylo 42 327 Kč a v roce 2018 (od února, kdy opět změnil zaměstnání) 48 944 Kč. V období od 17. 8. do 19. 9. 2016 byla žalovanému vyplacena peněžitá pomoc v rodicovství v celkové výši 28 220 Kč. Poměry účastníků k jejich nezletilému synovi byly upraveny rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 4. 10. 2018, č. j. 0 P 340/2016-391, ve spojení s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 13. 3. 2019, č. j. 91 Co 32/2019-455, jímž byl nezletilý svěřen do péče matky (žalobkyně) a otci (žalovanému) byla uložena povinnost přispívat na jeho výživu částkami 2 000 Kč měsíčně od 1. 7. 2016 do 30. 9. 2016, 5 000 Kč měsíčně od 1. 10. 2016 do 28. 2. 2018 a 6 000 Kč měsíčně od 1. 3. 2018 nadále. Nedoplatek na výživném za dobu od 1. 7. 2016 do 31. 3. 2019 ve výši 82 500 Kč bylo žalovanému uloženo zaplatit ve splátkách po 2 500 Kč měsíčně, počínaje právní mocí rozsudku. Současně byl upraven běžný i prázdninový styk žalovaného s nezletilým.

Dále vzal soud I. stupně za prokázané, že žalobkyně v souvislosti se svým těhotenstvím a porodem vynaložila účelně náklady v celkové výši 19 063,70 Kč (jednotlivě byly specifikovány v odst. 14 napadeného rozsudku). Žalovaný na takto vynaložené náklady ani na výživu žalobkyně ničím nepřispěl.

3. Zjištěný skutkový stav soud I. stupně posuzoval dle § 920 odst. 1 a § 922 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“) a žalobě, pokud jde o požadavek na úhradu poloviny nákladů vynaložených v souvislosti s těhotenstvím a slehnutím, zcela vyhověl. Jako důvodný shledal rovněž požadavek týkající se výživného neprovdané matky za dobu dvou let od narození dítěte (tj. od 6. 7. 2016 do 6. 7. 2018), ovšem za dobu prvních tří měsíců jen v poloviční výši oproti žalobnímu žádání, neboť v této době se čistý příjem žalovaného pohyboval zhruba v polovině příjmů, jichž dosahoval od 1. 10. 2016. V následujícím období však již shledal požadovanou výši měsíčního výživného (4 000 Kč) jako opodstatněnou (vyjma dne 7. 7. 2018), když od nástupu žalovaného ke společnosti xxx se jeho příjem významně zvýšil (a pravidelně dosahoval částek přes 40 000 Kč). Jelikož výživné bylo v době rozhodování soudu I. stupně již kompletně splatné, rozhodl soud I. stupně o tom, že dluh za dobu od 6. 7. 2016 do 6. 7. 2018 v celkové výši 90 323 Kč má žalovaný zaplatit ve splátkách, jejichž výši a podmínky splatnosti současně určil.
4. O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 3 o. s. ř. s přihlédnutím k tomu, že žalobkyně měla neúspěch jen v poměrně nepatrné části žalobního návrhu. Byla jí proto přiznána plná náhrada účelně vynaložených nákladů řízení, představovaných náklady jejího právního zastoupení, jejichž výše byla určena dle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif Povinnost k zaplacení soudního poplatku, uložená žalovanému, se opírá o § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.
5. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včasné a přípustné odvolání, které směřovalo do výroku o výživném (ad II; výrok o úhradě nákladů spojených s těhotenstvím a porodem /ad I/ napaden nebyl) a současně i do závislých výroků o nákladech řízení a soudním poplatku (ad IV a V). Žalovaný namítal, že soud I. stupně provedl dokazování v nedostatečné míře a nesprávně zjistil skutkový stav věci, v důsledku čehož došlo i k chybnému právnímu posouzení věci. První z odvolacích námitek se týkala toho, že příjmy žalobkyně ve skutečnosti po porodu nepoklesly, naopak byly ještě vyšší než dříve. Žalobkyně svou finanční situaci účelově zkreslila, neboť v lednu až dubnu 2016 se nejednalo o výdělek, nýbrž o tržby z její podnikatelské činnosti od společnosti xxx, pro niž pracovala na základě živnostenského oprávnění, kdy 60 % z této částky představovalo „paušální výdaje“, v důsledku čehož reálný příjem musel činit jen 9 200 Kč a nikoliv 23 000 Kč, jak nesprávně zjistil soud I. stupně. Teprve po porodu žalobkyně pracovala pro tuto společnost na dohodu o pracovní činnosti a až po tomto datu se jednalo o výdělek. Rovněž přívdělek na xxx byl uměle navýšen z důvodu vyměření peněžité pomoci v mateřství, předtím musel být maximálně třetinový. Další odvolací námitka směřovala k tomu, že výživné nemělo být žalobkyni přiznáno pro zjevné zneužití práva. Žalobkyně totiž neměla v úmyslu se žalovaným ve vztahu setrvat a založit s ním rodinu. Její těhotenství se žalovaným bylo v krátké době již v pořadí třetím těhotenstvím žalobkyně, přičemž ta pokaždé otěhotněla s jiným mužem a následně absolvovala potrat. Žalobkyně navíc svévolně opustila společnou domácnost se žalovaným a ihned poté odešla za dalším mužem, taktéž zrušila mateřskou dovolenou, čímž potenciální rodinu připravila o 55 000 Kč. Žalovaný navrhl, aby dokazování bylo doplněno těhotenskou kartičkou žalobkyně (k absolvovaným potratům), případně jejím účastnickým výsledkem. Konečně pak žalovaný namítal, že přiznání výživného žalobkyni je v rozporu s dobrými mravy, neboť žalobkyně žalovaného podváděla s jinými muži, a to i během těhotenství, a později mu upírala právo na styk s jejich nezletilým synem (žalovaný se ho musel domáhat prostřednictvím předběžného opatření) a snažila se ho coby otce pošpinit s pomocí falešných či zmanipulovaných lékařských zpráv a podala na něj i trestní oznámení. Ačkoliv

žalovaný rozpor žalobního požadavku s dobrými mravy od počátku řízení tvrdil, soud I. stupně se na něj nijak nezaměřil a ani v odůvodnění svého rozsudku se mu nijak nevěnoval, v tomto ohledu je proto napadený rozsudek nepřezkoumatelný. V této souvislosti žalovaný zopakoval své důkazní návrhy, které uvedl již před soudem I. stupně, mezi nimi i elektronickou komunikaci účastníků, kterou spolu vedli coby partneři a rodiče nezletilého. V neposlední řadě žalovaný výslovně napadl i nákladový výrok rozsudku soudu I. stupně, kdy poukazoval na výši splátek dluhu na výživném jak pro žalobkyni, tak pro nezletilého (na něhož hradí i běžné výživné) s tím, že takto by se jeho výdaje vyšplhaly na 24 500 Kč měsíčně, což je přes 50 % jeho čistého příjmu, čímž by bylo ignorováno jeho právo na důstojný život. Povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 92 154 Kč má za nepřiměřenou a žádá o aplikaci § 150 o. s. ř., a to i s přihlédnutím k tomu, že přiznání žalovaného nároku je z velké části ponecháno na úvaze soudu. Dále poukazoval na to, že soudní řízení bylo vedeno neúměrně dlouho a neekonomicky a že počet přiznaných úkonů neodpovídá účelným nákladům právního zastoupení. Soud I. stupně také nesprávně stanovil hodnotu úkonu právní služby a rovněž i poměr úspěchu a neúspěchu obou procesních stran. Ze všech výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že žalobu zamítne a žalobkyni uloží povinnost nahradit mu náklady řízení.

6. Žalobkyně se s rozsudkem soudu I. stupně ztotožnila a navrhla, aby byl jako věcně správný potvrzen. Nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že by její příjem po porodu vzrostl. Poukázala na to, že byla v důsledku těhotenství a narození nezletilého nucena přijmout více různých kratších pracovních úvazků tak, aby mohla práci spojit s péčí o dítě, případně pracovat z domova. Co se týče výdělku na xxx, její mzda zde nebyla nijak uměle navýšena. Žalobkyni nelze penalizovat za to, že v situaci, kdy byla ponechána bez finančních prostředků, se snažila sebe i nezletilého zajistit vlastními silami, když tak odmítal učinit žalovaný. Dále pak žalobkyně vyvracela tvrzení žalovaného týkající se jejich partnerského a rodičovského vztahu. Za nepravdivé označila tvrzení, že by nikdy neměla v úmyslu ve vztahu se žalovaným setrvat, byl to však on, kdo nestál o vytvoření kompletní funkční rodiny a kdo byl žalobkyni nevěrný. Dále popírala, že by žalovanému bránila ve styku s nezletilým, ten se však dožadoval tohoto styku v rozsahu zcela nepřiměřeném útlému věku dítěte, navíc dohodnutý styk rušil a nerespektoval zdravotní stav nezletilého, který trpěl stále častějšími epileptickými záchvaty a jemuž byl počátkem tohoto roku diagnostikován nádor na mozku. Za nedůvodné žalobkyně označila i námitky, jimiž žalovaný brojil proti výroku o nákladech řízení.
7. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1, 5 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného je převážně nedůvodné.
8. Odvolací soud postupem dle § 213 odst. 2 o. s. ř. provedl důkaz elektronickou komunikací účastníků z 9. 1. 2016 (na niž poukazoval ve svém odvolání žalovaný a která měla svědčit o tom, že žalobkyně jej během těhotenství podváděla s jiným mužem a otevřeně se mu za to vysmívala, na č. l. 38 až 42 spisu). Byť zde žalobkyně na naléhání žalovaného, aby přijela „domů“, že uklidí, reaguje mimo jiné větou „Proč bys uklízel, když já se válím v cizí posteli ...“, nelze jednoznačně dovozovat, že by tím přiznávala svou nevěru. Sama žalobkyně se k obsahu uvedené elektronické komunikace ve svém odvolání vyjádřila tak, že se jednalo o ironickou poznámku, zcela jistě se tím ale nedoznávala k žádné nevěře. V ostatním odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu I. stupně, když pro rozhodnutí ve věci významné skutečnosti byly zjištěny v dostačujícím rozsahu i procesně správným způsobem.
9. Pokud jde o výdělkové poměry účastníků, soud I. stupně dospěl ke správnému závěru, že příjem žalobkyně se po narození nezletilého syna účastníků snížil. I kdyby byla důvodná odvolací námitka žalovaného (ohledně jejího výdělku od společnosti xxx, který měl být uvažován jako

„čistý“ jen ve výši 9 200 Kč), je přesto evidentní, že příjem žalobkyně, kterého dosahovala v období před porodem (a který spolu s doktorandským stipendiem ve výši okolo 8 000 Kč a příjmem od xxx okolo 13 000 Kč musel dosahovat minimálně částky okolo 30 000 Kč), poté postupně klesal. Příjem od xxx skončil již v závěru roku 2016 (přičemž v období června až října 2016 žalobkyni neplynul vůbec), doktorandské studium bylo přerušeno (z důvodu péče o dítě až do věku jeho tří let) od poloviny roku 2017 a od té doby činily výdělky žalobkyně z různých krátkodobých zaměstnání v průměru okolo 9 000 Kč měsíčně a později (v roce 2018) jen okolo 5 400 Kč měsíčně, přičemž její další příjem představovaly již jen sociální dávky. Nelze rovněž brát v úvahu toliko rozdíl mezi jejími příjmy v době bezprostředně před porodem a po něm, je-li zřejmé, že žalobkyně v důsledku mateřství své pracovní aktivity postupně omezovala, stejně tak nelze ve prospěch žalovaného zohlednit to, pokud svých příjmů dosahovala s vynaložením většího úsilí, jestliže se vedle péče o dítě snažila zajistit si finanční prostředky vlastní prací. Naproti tomu průměrný čistý příjem žalovaného ze zaměstnání postupně narůstal, přičemž od října 2016 nepoklesl pod hranici 40 000 Kč měsíčně. Vyživovací povinnost žalovaného, tak jak ji upravil soud I. stupně, vychází z výše uvedených zjištění a plně respektuje podmínky upravené v ust. § 920 a § 922 odst. 2 o. z.

10. Co se týče odvolací námitky, dle níž je přiznání výživného žalobkyni v rozporu s dobrými mravy, lze soudu I. stupně sice vytknout, že se s touto námitkou žalovaného blíže nevypořádal, z jeho zjištění nicméně vyplývá, že poměrně krátký vztah účastníků (kteří se rozešli ještě v průběhu těhotenství žalobkyně, poté se na nějaký čas opět sblížili, a opět rozešli) rozhodně nebyl harmonický a že měli neshody nejen jako partneri, ale i jako rodiče nezletilého dítěte, kdy nebyli schopni dosáhnout dohody ohledně svých rodičovských práv a povinností (viz zjištění soudu I. stupně v odst. 9 napadeného rozsudku, dle nichž poměry nezletilého, včetně úpravy styku, byly předmětem zdouhavého soudního řízení, přičemž styk byl k návrhu žalovaného upravován i formou předběžného opatření). Problematickému vztahu účastníků, kteří se i v průběhu tohoto řízení ve svých podáních opakovaně navzájem obviňovali z udržování intimních vztahů s jinými osobami, nakonec nasvědčuje i obsah odvolacím soudem k důkazu provedené elektronické komunikace, avšak takové skutečnosti na straně žalobkyně, pro něž by jí mělo být přiznání výživného odepřeno pro rozpor s dobrými mravy (ať již jde o nevěru či lehkomyšlnost, s níž měla přistupovat k partnerství se žalovaným), z nich spolehlivě dovodit nelze. Všechny popsání okolností vypovídají o tom, že vztah účastníků byl (a dosud je) napjatý a poznamenaný komunikačními problémy, nelze však vyhodnotit, že by příčina toho ležela výhradně na straně žalobkyně, a že by uplatněný nárok byl výrazem zneužití práva, jak tvrdil žalovaný.
11. Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně v napadeném výroku o výživném (ad II) jako věcně správný podle 219 o. s. ř. potvrdil, pouze jinak určil výši splatnosti dluhu na výživném (§ 160 odst. 1 o. s. ř.), kdy měsíční splátky tohoto dluhu snížil s přihlédnutím ke zjištěným výdělkovým poměrům žalovaného i jeho přednostním platebním povinnostem (mezi něž patří i běžné a dlužné výživné na nezletilého syna účastníků). Výše měsíčních splátek byla přitom stanovena i s uvážením ekonomického dopadu na žalobkyni, již se i tak dostane celého dluhu v ještě rozumné době (cca 18 měsíců).
12. Konečně pokud jde o náklady řízení, ať již před soudem I. stupně či před soudem odvolacím, důvody pro výjimečnou aplikaci § 150 o. s. ř., jíž se dovolával žalovaný, odvolací soud neshledává. Nesvědčí pro ni osobní ani majetkové poměry žalovaného a ani okolnosti tohoto případu. Argumentoval-li žalovaný mimo jiné i výší dluhu na výživném (ať již pro žalobkyni či nezletilého syna účastníků), pak je třeba říci, že ten vznikl hlavně proto, že žalovaný svou zákonnou vyživovací povinnost dobrovolně neplnil. Není proto důvod odchýlit se od ust. § 142 odst. 3 o. s. ř. a žalobkyni, která v řízení před soudem I. stupně dosáhla téměř plného procesního úspěchu, právo na náhradu nákladů řízení nepřiznat. Odvolací soud proto i v nákladovém výroku (ad V) rozsudek soudu I. stupně podle § 219 o. s. ř. potvrdil, změnil jej (dle § 221a o. s. ř.) pouze

ohledně výše žalobkyni присouzené náhrady, neboť ta nebyla soudem I. stupně určena správně. Žalobkyně se žalobou domáhala jednak zaplacení částky 10 000 Kč na nákladech spojených s těhotenstvím a porodem, jednak výživného neprovdané matky, původně ve výši 2 000 Kč měsíčně. Podáním ze dne 2. 3. 2018 rozšířila žalobu o výživné na 4 000 Kč měsíčně; tato změna žaloby byla soudem I. stupně přípuštěna při jednání dne 2. 5. 2018. Tarifní hodnota před rozšířením žaloby ve smyslu § 8 odst. 2 a § 12 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. proto činila 58 000 Kč (sazba odměny na jeden úkon právní služby pak 3 420 Kč; § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb.), po rozšíření žaloby 106 000 Kč (a sazba odměny za jeden úkon právní služby 5 340 Kč). Za 5 úkonů právní služby, které byly vykonány, resp. započaty do přípuštění změny žaloby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, písemné vyjádření ze dne 20. 9. 2017, písemné vyjádření s rozšířením žaloby ze dne 2. 3. 2018 a účast u jednání dne 2. 5. 2018; § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a g/ vyhl. č. 177/1996 Sb.) náleží odměna ve výši 5 x 3 420 Kč, tj. 17 100 Kč. Za pozdější úkony právní služby (a to písemná vyjádření ze dne 24. 5. 2018 a ze dne 7. 6. 2018 a účast u jednání soudu ve dnech 27. 6. 2018, 8. 8. 2018, 10. 1. 2019, 12. 6. 2019 a 7. 8. 2019, z nichž dvě přesáhla dvě hodiny; § 11 odst. 1 písm. d/ a g/ vyhl. č. 177/1996 Sb.), náleží odměna již ve výši 9 x 5 340 Kč, tj. 48 060 Kč. S připočtením 14 režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 1 a 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a daně z přidané hodnoty ve výši 14 565,60 Kč (§ 137 odst. 3 o. s. ř.) činí celková výše náhrady nákladů řízení před soudem I. stupně 83 925,60 Kč.

13. Jako věcně správný (dle § 219 o. s. ř.) byl potvrzen i výrok, jímž byla žalovanému uložena povinnost zaplatit soudní poplatek (ad IV), přičemž pokud jde o důvod této povinnosti i její výši, lze plně odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku (odst. 28).
14. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř., když v odvolacím řízení (jehož předmětem byla částka 90 323 Kč) byla žalobkyně plně procesně úspěšná, a proto jí byla přiznána jejich úplná náhrada. Odměna za jeden úkon právní služby při shora uvedené tarifní hodnotě činila 4 700 Kč a v této výši náleží za dva úkony, a to za vyjádření k odvolání žalovaného a za účast u jednání odvolacího soudu (§ 11 odst. 1 písm. d/ a g/ vyhl. č. 177/1996 Sb.). Další náhradovou položku tvoří dva režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 1 a 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a daň z přidané hodnoty ve výši 2 100 Kč (§ 137 odst. 3 o. s. ř.), v celkovém součtu se jedná o částku 12 100 Kč. Lhůta a místo k plnění byly stanoveny v souladu s § 160 odst. 1 a § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).

Praha 25. června 2020

JUDr. Markéta Wildová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Vápeníková